

חיים חדשים, תרתי משמע...

ר' אליהו ביר שיחי'

לפני שנה אושפזתי במצב קשה מאוד, הייתי אמור להשתתף בבר מצווה שהתבטלה של משפחה מאוד חשובה. אבל הייתה לי בעיה קשה כי התגעגעתי לילדים שלי. אני גר בארצות הברית עשרה חודשים בשנה והתגעגעתי מאוד לילדים שלי. אמרתי להם לבוא אליי בפורים כדי שנהיה ביחד לכמה ימים. שניים מתוך חמשת הילדים שלי הגיעו. הלכתי לבית הכנסת והרגשתי מצוין.

"למחרת נערכה סעודת פורים. הרגשתי שמהו לא בסדר. היה לי טיפה חום. אמרתי שמהו לא טוב, אולי יש לי דלקת גרון. התקשרתי ל'אל על' והטסתי את הילדים שלי בחזרה לארץ.

"הייתי צריך להיות בבר מצווה. אבל כל חיי אני מציל חיים וחששתי שאם אדבק - חס וחלילה אדביק. שכרתי חדר במלון ללילה כדי להסתגר, לא רציתי לצאת החוצה. נשארתי שם במשך שלושה ימים. כשעלה החום, לקחתי כדור והמצב השתפר. באחד הלילות הייתה אזעקה, הגיעו לאזור משאיות כיבוי וכבר לא יכולתי לישון, התקשרתי לרופא טראומה ואמרתי לו שאני עם חום כבר שלושה ימים, ומרגיש שמהו לא בסדר. הוא שלח אותי להיבדק בבית החולים.

"לא היה אדם אחד ברחוב, למעט שלושה פועלים בחוץ. עיר רפאים. לבשתי מסכה, באו לראות אותי וביקשו לבדוק את החזה. עשו לי צילום והרופא אמר לי, 'אתה יורד מיד לטיפול נמרץ'. שאלתי אותו, 'על מה אתה מדבר?' ונאמר לי שהריאות שלי קרסו. נבהלתי, כמובן. אני בן אדם בריא."

לאחר שדיברתי עם הרופאים, הם נתנו לי חמשה אחוז שאצא מהסיפור הזה בחיים, התקשרתי לרעייתי וילידי. "התחלתי לבכות בטלפון עם אשתי. חשבת שאני הולך למות. פתאום אומרים לי, בגיל 46, שאני נשלח לטיפול נמרץ. דיברתי עם כל אחד בהם בנפרד, ביקשתי מהם שימשיכו לעשות חסד, אמרתי להם שאני אוהב אותם ודואג להם וכך נפרדנו.

התקשרתי לד"ר ריבקיין, הוא התווכח אם צריך הרדמה או לא, אבל אמרו לו שנדרשת הרדמה. שמעתי את הרופא אומר, 'אולי לא נצליח להעיר אותו כמו שצריך ונצטרך לעשות פתיחת קנה'. תפסתי את הראש. פתאום אני בטיפול נמרץ במקום לחגוג בבר מצווה. הייתי בטראומה."

"אחרי כמה ימים ניסו להעיר אותי אבל בגלל שהייתה לי דלקת ריאות קשה הרדימו אותי שוב ל-18 יום. זו הייתה הרדמה שממנה לא הצליחו להעיר אותי. בכל פעם ניסו וירד לי החמצן. הייתה לי רמת חמצן מאוד נמוכה. הם ניסו כל מיני תרופות, ביניהם גם תרופה נגד מלריה.

כשהתעוררתי, אמרו לי שאני בסדר ועכשיו צריך לשקם אותי, "הדבר שהיה הכי קשה, ומי שלא עובר את זה לא מבין, זה הטראומה הנפשית. היא הרבה יותר קשה מהטראומה הפיזית. נתנו לי תרופות מאוד קשות שגרמו לי להזיות. עברתי באשפוז חלומות נוראיים. שרדתי את זה בזכות החברים שהיו לצדי ואולי בזכות החסד של הקמת איחוד הצלה.

"לקח לי הרבה זמן לחזור לעצמי. אמרתי לאלי פולק (מנכ"ל "איחוד הצלה"), 'תן לי סיפור של איחוד הצלה ביום האחרון'. חודש וחצי אני בהנשמה, ספר לי מה קרה. הוא עדכן שפתחנו מוקד הומניטרי, ומתקשרים מאות אנשים ביום עם כל מיני בעיות בגלל הקורונה. 'בזמן שישנת אנחנו הצלנו חיים'. אמרתי שלא משנה מה, אני רוצה לחזור לארץ. בחיים לא חזרתי כל כך מרוגש כמו היום. נולדתי מחדש. אני צריך ללמוד עכשיו שוב הכל - ללמוד לנשום, לאכול, ללכת.

"יש כאן צוות שמלמד איך לנשום. תאר לעצמך ש-38 יום לא נשמת. אני יוצא לארץ בריא ושלם, ואחד הדברים הראשונים שאני רוצה לעשות זה לתרום דם כדי להציל אנשים."

אני נלחמתי על החיים שלי ואנשים התפללו עליי. אפילו בהודו ערכו תפילה ענקית עבורי, וגם במצרים התפללו עליי. הייתי בהלם. התעוררתי, חזרתי לעצמי והבטחתי לעצמי שמה שעשיתי עד היום - אעשה הרבה יותר. עכשיו אני חייב לחזור ולהציל חיים."

עצמי

לעילוי נשמת
הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

השבון 61135

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, הדרה, אשדוד,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

העלוין יוצא השבת לעילוי נשמת
ר' נתן ב"ר יעקב צבי שיוביץ זצ"ל
נתרם ע"י בנו ר' דב שיוביץ שיחי'

אמונה פשוטה | אמונה שמחה

הגאון רבי שמעון גלאי שליט"א

"עבדו את ה' בשמחה", למה בשמחה? אני זוכר שנכנסתי בזמנו למרן הגר"ח קניבסקי שליט"א עם הבן שלי כשהיה בר מצווה ורבי חיים אמר: 'תדאג שהוא יהיה בשמחה'. במדרש כתוב שהקב"ה רוצה שנתייחס לתורה לא כמו אל בת בוגרת שמתחנתת, אלא כמו לבת צעירה שמתחנתת שהשמחה היא לא על שיצאה מהבית, אלא עצם החתונה. כך צריך להיות גם בלימוד התורה הקדושה, לשמוח בעצם לימוד התורה.

"היום חשבת שבעה שבועות שאנחנו מקיימים את המצוות בשמחה, אנחנו מראים את הרגשתנו. אם אחד נותן לי מתנה, אשמח להכיר לו טובה בחזרה ולעשות משהו שהוא ירגיש שהמתנה שלו חשובה בעיניי.

לדוגמה, מישהו נתן לנו מתנה ואחרי זמן הורדנו אותה מהשולחן. יום אחד שמענו שהיא עומדת להגיע אלינו לביקור, מיד החזרנו את המתנה שלו אל השולחן. הוא יבוא ויראה שלא משתמשים במתנה שלו? זה ביזיון! כך כשהאדם מקיים מצוות בשמחה, הוא בעצם אומר להקב"ה, ריבוננו של עולם אני יודע ומבין שהכל זה מתנה ממך ואני שמח במתנתך.

'שמעתי פעם בשם הגאון רבי יחזקאל אברמסקי, שכשאדם עושה מצוות או הולך ללמוד, הוא צריך להרגיש את הפסוק 'ואני ברוב חסדך אבוא ביתך'. אני בא להתפלל אני יודע שזה רק בחסדך. הבעיה שלנו היא שמתי אנחנו נזכרים שהכול חסד ה'? כשאדם נהיה חולה ולא מרגיש טוב, אבל כשאנחנו מרגישים בסדר אנחנו שוכחים להודות. למה? למה לחכות לצרה כדי להודות ולהבין שהכול מאיתו? משל למה הדבר דומה, ליהודי שנתן לאברך תמיכה חודשית כדי שיהגה בתורה. כל חודש נתן לו חמשת אלפים שקל. המקבל התקשר באופן נרגש לנותן והודה לו על החמשת אלפים תוספת. תמה הנדיב: למה אתה מודה לי רק על התוספת? ומה עם מה שאתה מקבל כל חודש?

"בעל 'חובות הלבבות' כבר כותב על כך שאנו חושבים שמה שיש לנו זה שלנו. אנחנו הולכים ברגליים ורואים בעיניים וישנים וקמים ומדברים ולא מבינים שצריך להודות על כך. רק אם נקום בבוקר ופתאום יתקשרו מהבנק שהמינוס הפך לפלוס, נרקוד ונודה לבורא עולם. אנחנו צריכים לרקוד על כל רגע ורגע. כל מה שיש לנו, הוא זה שנתן לנו."

"פותחים את העיניים, ההתבוננות בחסדיו של הקב"ה מביאה למסקנה שהכל מאיתו. התבוננות ב'מה רבו מעשיך', בנפלאות הבריאה, בנפלאות האדם, 'אשר יצר את האדם כולו בחכמה'. דרושה התבוננות. זה מה שהנביא מתלונן: 'עמי לא התבונן'. אני חושב שהיום בדור שלנו, זו הנקודה של החיזוק, שצריכה להיות אמונה פשוטה". "האמונה הפשוטה היא האמונה החושית, לחיות את ה'בכל דרכיך דעה'.

אסביר גם למה יש היום חיסרון באמונה ולמה היא פחות מוחשית. פעם אדם היה מתפלל על גשם כי הוא יודע במוחש שכל חיותו משמיימ. ברצות ה'

יהיה גשם וברצותו יהיה חס ושולם בצורת ולא יהיה לאדם קיום. לכל אחד היה שדה בו גידל תבואה או לפחות קצת ירקות בגינה. הוא חי את זה. הוא חי את הקב"ה...". כמו החקלאים שנושאים עיניהם רק לשמיים, ובפרט בשנת השמיטה המתקרבת...

אבל אנחנו רחוקים מזה. פעם לכל אחד הייתה באר בחצר והוא ידע כי אם לא יתפלל על גשם, לא יהיה לו מים לשתות. היום יש מים מטורקיה... תגיד לילד שהמים באים מהגשם ומהשמיים הוא לא יבין זאת. הוא בכלל לא מקשר את זה. מים? פותחים את הברז ויש מים. המרחק שלנו מההרגשה שהכול מאתו, הולך וגדל". תודה לר' צבי יעקובזון.

הנהגת הבורא בבריאה

הגאון רבי צבי שרגא גרוסברד זצוק"ל

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל". אומר רש"י: אין צריך לומר בין חמור לפרה והלא כבר מפורשים הם, אלא בין טמאה לך לטהורה לך בין נשחט חציו של קנה לנשחט רובו.

כתיב " הידעת עת לדת יעלי סלע חלל אילות תשמר" (איוב לט,א), ודרשו חז"ל יעלה זו אכזרית על בניה, בשעה שכורעת ללדת עולה לראש ההר כדי שיפול ממנה הולד וימות, ואני מזמן לה נשר שמקבלו בכנפיו ומניחו לפניו, ואלמלי מקדם רגע אחד או מתאחר רגע אחד מיד מת.

ובהמשך כתוב "חלל אילות תשמור" פירשו חז"ל אילה זו רחמה צר, בשעה שכורעת ללדת אני מזמן לה דרקון ומכישה ברחמה ומתרפה ויולדת, ואלמלי מקדים רגע אחד או מאחר רגע אחר מיד מתה. וזה התשובה שהשיב הקב"ה לאיוב, שטען כלפי שמיא שמא בין איוב לאיוב נתחלף לך, ועל כך אמר לו הקב"ה בין רגע לרגע לא נתחלף בין איוב לאיוב נתחלף לי?!

מהנהגה זו שנוהג הקב"ה בעולמו יש לנו ללמוד על צורת החיים הרוחניים של האדם.

הן קיום התורה כולה תלויה בדברים דקים ועדינים כחוט השערה, וכל סטיה קלה וכל זיז כל שהוא עלול להביא לידי עברות חמורות, כמו שאמרו חז"ל שהמרחק בין בהמה שחוטת לאינה שחוטת היא כחוט השערה, בין נשחט חציו לנשחט רובו.

וכך הוא כל עניני האדם התורני, הכל תלוי על חוט השערה, וכל סטיה קלה כל שהיא עלולה להביאו לידי חטא חמור. כל קיצור הנפש בעמל וטורח קיום התורה והמצוות, או כל הרהור כל שהוא או תלונה קלה כלפי שמיא, הרי זה כרוך בסכנות עצומות.

וכפי שמוצאים בכל התורה כולה, שאבות העולם ובני ישראל נתבעו בחריפות ונענשו באופן חמור, אפילו על חטאים קלים גם כאלו שהיו חטא רק באופן דק מן הדק.

וכל כך למה, לא רק בגלל שהקב"ה מדקדק עם צדיקיו כחוט השערה, אלא שזהו פני המציאות, שאפילו חטא קל ואפילו סטיה קלה, הרי זה כבר סטיה מרצון השי"ת, ומהווה חטא חמור. כל גילוי של רצון, חמדה, ותאוות העולם הזה, ואפילו במובן

הדק ביותר, פוגע בעולמות העליונים, וסותר ומהפך קערוריתה של בריאה על פיה.

ויש, שלפעמים מתעורר אצל האדם תהיה, היתכן, איך אפשר לחיות בחיים כאלו שהכל תלוי על חוט השערה, וצריך להזהר על כל שינוי וסטייה ולו הקלה ביותר.

ואם כן נשאלת השאלה, איך האמת יתכן לחיות חיים שכאלו, שכל סטייה קלה נחשבת חטא, וכל זיו כל שהוא מרצון התורה הרי הוא מחריב עולמות, ונענשים עך כך חמורות, איך אפשר.

לזה באו המקראות וחז"ל ללמדנו שכך הם פני המציאות, וזו היא צורת החיים הגשמיים והרוחניים, כפי שמגלה הכתוב - "הידעת עת לדת יעלי סלע חלל אילות תשמור", נבראים אלו מציאותם והמשך קיומם תלוי רק בחוט השערה, אם יבוא הנשר או הדרקון רגע לפני הזמן או רגע מאוחר יותר, יגרום איבוד והפסד ומיתה, ואילו כשבאים בדיוק ברגע הנכון, הרי זה מביא חיים וקיום כי אכן זו היא צורתם ומציאותם של כל החיים, שתלויים ל קו המשקולת בדקדוק של חוט השערה.

סוד נפלא מתגלה בזה - סוד החיים וקיומם. מציאות חיי האדם בנויים בצורה נפלאה כזאת, שהכל תלוי על חוט השערה, הנה לדוגמא הריאות, שהוא אבר שהנשמה תלוי בהם, וקשורים באדם על גיד דקיק ביותר, ואמרו החוקרים שאלמלא ניתנה רשות לעין לראות, אי אפשר היה לחיות ולהתנועע מרוב פחד, שאולי התנועה של האדם יכולה לנתק פתיל יסודי זה, וכך זה בכל אברי האדם. וכבר הביא הרמב"ם במורה נבוכים בשם גילינוס הרופא: אנשים מתפלאים כשנפגשים עם מקרה מות האדם, ואני מתפלא על האפשרות החיים. ואכן אין זה אלא מסוד רופא כל בשר ומפליא לעשות, פלאי הבורא על כל צעד ושעל.

ולכן אין כל תמיהה בכך שהחיים הרוחניים שבאדם תלויים על חוט השערה, שכן זה לעומת זה עשה אלוקים, כמו שחיי הגוף תלויים על חוט השערה ממש, כך הם החיים הרוחניים.

משכני אחריו נרוצה, אבל בתנאי...

הרב דוד הופשטטר שליט"א

"ויבא משה ואהרן אל אהל מועד... וירא כבוד ה' אל כל העם" ט, כג. כיון שראה אהרן שקרבו כל הקרבנות ונעשו כל המעשים, ולא ירדה שכינה לישראל, היה מצטער ואומר, יודע אני שכעס הקב"ה עלי, ובשבילי לא ירדה שכינה לישראל, אמר לו למשה משה אחי כך עשית לי שנכנסתי ונתביישתי, מיד נכנס משה עמו ובקשו רחמים וירדה שכינה לישראל.

יש להבין, מה ענינה של בקשת רחמים זו שתשרה השכינה במשכן, הלא מאחר ששלח הבורא על חטא העגל וציוה עליהם שיקימו את המשכן כדי להשרות בו את שכינתו, כפי שאמרו חז"ל 'אתה מוצא שבים הכפורים נתכפר להם ובו ביום אמר לו הקב"ה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, כדי שידעו כל האומות שנתכפר להם על מעשה העגל' (תנחומא), אם כך מדוע התעכבה השראת השכינה במשכן עד לאחר

תפילתם של משה ואהרן? ואף בחנוכת בית המקדש שבנה שלמה המלך מצינו ענין זה, כפי שאמרו חז"ל בגמרא במסכת שבת שכאשר ביקש שלמה המלך להכניס את הארון לבית קודש הקודשים, דבקו השערים זה בזה ולא נפתחו עד שאמר שלמה המלך "זכרה לחסדי דוד עבדך", וגם כאן יש לתמוה, הואיל ובית המקדש נבנה על פי מצות ה' ביד נתן הנביא ושלמה מילא אחר מצוותו בשלמות, אם כך מדוע לא נפתחו השערים מיד והיה צריך לחכות ששלמה המלך יעורר את זכות אביו?!

בביאורם של הדברים נראה שהנהגה זו היא חלק מהנהגה הכללית של הבורא על עם ישראל לאחר חטא העגל, במעמד הר סיני יצא הקב"ה לעם ישראל 'כחתן יוצא מחופתו', אבל לאחר חטא העגל השתנתה הנהגה ושוב אין הקב"ה יוצא לקראת עם ישראל ואין הוא מגלה מעצמו את אהבתו לעם ישראל אלא אם הם יתעוררו ויבקשו את קרבתו, יפצירו בו ויראו לו את אהבתם אז הוא יתקרב - כביכול - אליהם וישרה שכינתו ביניהם.

הנהגה זו נרמזת בדברי הכתוב בשיר השירים "משכני אחריו נרוצה" ומסביר רש"י שם 'אני שמעתי משלוחיך רמוז שאמרת למשכני, ואני אמרתי 'אחריו נרוצה' להיות לך לאשה'. הרי שאין הקב"ה יוצא יוצא עוד לקראת ישראל כחתן היוצא לקראת כלה, אלא שולח להם שליחים לרמוז על רצונו בהם ועליהם מוטל לרוץ אחריו ולהתדבק בו.

הנהגה זו מתקיימת גם בענין התפילה שאף על פי שבוודאי שמע הקב"ה את תפילותינו תמיד, מכל מקום פעמים שהוא ממתין מלהתרצות לנו עד שנשוב ונפציר בו הרבה וכפי שאמרו חז"ל 'שערי תפילה אינם ננעלים לעולם', כמו שכתוב בתהילים "קווה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקווה אל ה'", הוי מתפלל וחוזר ומתפלל ויש שעה שיתנו לך.

דבר נוסף אותו אנו רואים במשך כל הדורות, זה זכות אבות, וזה התחיל רק לאחר חטא העגל, כלומר לא מספיק רק הפניה הישירה להקב"ה אלא צריך גם זכות אבות. את זה רואים בבקשת משה רבנו "זכור לאברהם יצחק ולישראל עבדיך", כך גם היה אצל שלמה שהזכיר את זכויות דוד אביו. גם הקמת המשכן נעשתה בזכותו של יצחק אבינו ולכן נדחתה בניית המשכן לראש חודש ניסן, הוא יום פטירתו של יצחק אבינו וכל זה משום שלאחר חטא העגל אין השכינה שורה על עם ישראל ללא זכות אבות. עלינו לדעת כי אם בדורות הראשונים כך, אז בדורנו בו ההסתגר גדול יותר, על אחת כמה וכמה שעלינו לפנות לבורא שוב ושוב כדי לבקשו שישרה את שכינתו עלינו, יתגלה כבודו ויגאלו שנית, אכ"ר.

קרבן - גילוי כבוד ה'

הרה"ק רבי חיים מצאנז צוק"ל

"זה הדבר אשר צוה ה' תעשו", לכאורה לפי פשט הפסוק, לא ידענו מהו הדבר אשר צוה ה', הלוא הקרבנות כבר כתובים בפסוק הקודם ואם כך מה עליהם לעשות עוד?!

ואולי יש לומר לפי הפשט שהרי ידוע שעיקרם של הקרבנות הוא לכפר וזה כמובן בצירוף תשובה

וחרטה של האדם המקריב, ועיקר הריצוי בתשובה הוא ע"י שאדם ימסור את נפשו למען אהבת הבורא יתברך, האדם גם צריך לדעת שפעולת ההקרבה נועדה בעיקר לשים לנגד עיניו את מעשה ההקרבה שכביכול היה ראוי להעשות בו מה שעושים כרגע לבהמה, ואז ה' הטוב מקבל תשובת עמו בני ישראל המוסרים נפשם אליו ומכפר להם על עוונותיהם.

אבל כיון שפעמים מגיע האדם עד גבול קצה היכולת והוא מרבה כל כך לפשוט עד שמידת הדין מקטרגת ומבקשת שלא לקבל את תשובתו, הקב"ה חותר חתירה מתחת כסא הכבוד עבור החוטא ששב ומקבלו אליו בחזרה ומכפר לו על עוונותיו.

והנה ידענו שהקב"ה מלא כל העולם ואין מקום בעולם שהוא לא נמצא בו בכל רגע, וזהו הענין של חתירה מתוך כסא הכבוד שהרי הקב"ה נמצא בכל מקום וגם בשעה שאותו חוטא הקב"ה נמצא עמו, כלומר שמצד הבורא אין הבדל בהמצאותו עם האדם, אבל מצד האדם קיים מסך המפריד בינו ובין הבורא יתברך וכשהוא שב בתשובה ומראה לבורא את אהבתו, הקב"ה חותר חתירה תחת המסך כדי להשיבו אליו.

ולכן כשהביא אהרן קרבנות ביום השמיני למילואים וכן בני ישראל הביאו את קרבן הציבור שנצטוו להקריב, אמר להם משה רבינו באזהרה 'זה הדבר אשר צוה ה' תעשו', מהו הדבר שצווה ה'? שתבינו את ערך הקרבן שאתם מביאים, כלומר קודם כל ריצוי, חרטה, תשובה אמיתית ולא מן השפה ולחוץ ואז אהבה אמיתית לבורא יתברך ורק אחר כך הבאת הקרבן עם המחשבה הנכונה שלא הבהמה היתה צריכה להיות על המזבח אלא האדם. רק אחרי ההבנה הזו 'וירא אליכם כבוד ה'', רק אז יתגלה לפני האדם כבוד ה' ואהבתו אליו.

הרה"ק רבי חיים הלברשטאם מצאנו זצוק"ל נלב"ע ביום כה ניסן תרלו.

אין הדבר תלוי אלא בי!

הרב שמואל ברוך גנוט שליט"א

אחד ממכירי הסתובב מכאן לשם, לא בדיוק מצא פרנסה ראויה. והנה בזמן הסגר בחודש ניסן, הוא מתקשר אלי. "אני כעת מגיע מירושלים לאלעד. אתם צריכים אולי משהו?"

איך מותר לך להסתובב כעת? לא הבנתי.

"אני 'עובד חיוני'. ייבאתי מסין מסכות פנים"...

אז יש פרנסה? שאלתי.

"אוהו, אל תשאל. פרנסה ברווח. בלי עין הרע. כולם צריכים מסכות. אני מסתובב כל היום ומוכר אלפי מסכות, מהבוקר ועד השיעור בלילה"...

בשעה שאלפים סבלו מקשיים בפרנסה במהלך השנה החולפת, אני מכיר אישית אנשי תורה לא מעטים שהשתכרו הרבה יותר מהממוצע החודשי שלהם. אותם אנשי תורה יושבים ב"סדר שלישי" ובשעות פנויות ביום, מחוץ לסדרי הכולל, ועורכים ספרים תורניים. התברר שיהודים רבים בארה"ב החליטו, דווקא בעידן הקורונה, להוציא את חידושיהם לאור עולם והם היו זקוקים לעורכים תורניים. סכומי העריכה המשולמים בחו"ל גבוהים

מהתשלומים המקובלים בארץ. שאלתי ראש מכון לעריכת ספרים בארה"ב מדוע דווקא עכשיו, והוא הסביר: "נפטרו כאן הרבה יהודים, רחמנא ליצלן. הרבה גבירים ישבו סגורים בבית ושאלו את עצמם מה התכל'ס שלהם בעולם. חלקם הגיעו למסקנה שאם חס וחלילה יקרה להם משהו, כדאי להם להדפיס לפני כן את ה'כתבים' שלהם, מתקופת הישיבה או הכולל. יש גם כאלה שבגלל שהם סגורים בבית, יש להם יותר זמן לסדר ולהכין את ה'שטיקלאך-תורה' שלהם ולשלוח אותם לעריכה מסודרת"...

כך בשעה שהאחרים ישבו בסגר ולא ידעו מנוחה לנפשם, ישבו אחרים מבוקר ועד לילה, בניחותא, וערכו ספרים בכל מקצועות התורה. פתחו גמרות וסיכמו סוגיות, עיינו בראשונים ואחרונים, נהנו מסברותיהם של ראשי הישיבות באמריקה, שהובאו ב"כתבים" של מבקשי-העריכה, וגם השתכרו סכומים נאים. אם ביום רגיל הם עורכים שעתיים-שלוש ביממה, הרי שבסגר היו להם 10-12 שעות ביום. ניגשים למרפסת עם כובע וחליפה, מתפללים שחרית ב"מנין המרפסות". חולצים את הטלית והתפילין, שותים כוס קפה ועוגה ומתיישבים לכתוב דברי תורה עד מנחה...

בשעה שהתקשורת עסוקה בלדווח על כל אלו שהקורונה הרסה את חייהם או את כלכלתם, אני עקבתי דווקא אחרי אלו שהקורונה הטיבה איתם, ויש באמתחתי עובדות רבות שכאלה. אחד סיפר לי שבימים רגילים הוא עובד בסוכנות היהודית ומהקורונה פסקו כל הפעילויות והוא יצא לחל"ת, "ואז החלו להגיע כמויות של הצעות עבודה מארגונים בחו"ל, ושם משלמים לי פי שלש"...

חז"ל מספרים על בעל עבירה גדול בשם אלעזר בן דורדיא, שעבר עבירות חמורות ונוראות. כשרצה לשוב בתשובה. פנה הוא להרים וגבעות, לשמים וארץ, לחמה ולבנה ולכוכבים ומזלות. "אמר: בקשו עלי רחמים, אמרו: עד שאנו מבקשים עליך, נבקש על עצמנו. אמר: אין הדבר תלוי אלא בי. הניח ראשו בין ברכיו וגעה בבכיה עד שיצתה נשמתו. יצתה בת קול ואמרה: רבי אלעזר בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא".

והשאלה זועקת: גם אם זכה האיש ועוונותיו החמורים נמחקו. מדוע נקרא בשם "רבי"? במה הוא רבי שלנו? מה למדנו ממנו? הסביר לי מרן רשכבה"ג מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א (וכעי"ז ב"פרי צדיק" ובשיחות מוסר למרן הגר"ח שמואלביץ זצוק"ל), שרבי אלעזר בן דורדיא לימד אותנו מושגים בתשובה, ש"אין הדבר תלוי אלא בי".

האם הקורונה תלווה אותנו גם בזמן קיץ?! -- "אין הדבר תלוי אלא בי".

נא להתפלל לרפואת

**נעמה בת רויטל שרה, ברכה בת מרים
נועה בת רוני, רבקה בת פנינה פרל רויזל,
איתמר אריאל בן צביה זהבה**